

53
Б. Лепкий

**ЯК ВЕРТАВ СЯ
ДО ДОМУ
З НЕВОЛІ**

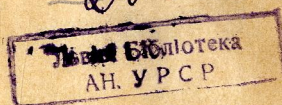
Відень 1917.

Вудання „Української Культурної Ради“.

06

10

23 796

Як вертав ся до дому з неволї

30911

Нач. Рабощи.

Дар. 218-8/10 50

Відень 1917.

Видання „Української Культурної Ради“.

Львівська державна
наукова бібліотека

№

3539

З друкарні Адольфа Гольцгаузена у Відні.

Митрополит Андрій граф Шептицький.

Як вертав ся до дому з неволі;
Мав у серцю не радість, а болі;

Мав у груди незгоєну рану
Це питання: що я там застану?

Що застану, почую, побачу,
Чи всьміхну ся в душі, чи заплачу?

Переїхав границю і — пробі!
Де не гляне — стоїть гріб при гробі,

Гріб при гробі новий, непорослий.
Ось які на зустріч вийшли посли!

І витали Єго і казали:
„Ми за те, що Ти тернів, упали.

Ми упали, дай Біг, щоб не марно,
Бо над нами так зимно, так хмарно.“

— „О лежить ви в гробах без тривоги,
Незбагнуті Господні дороги.

Воля люду, це справа єсть Божя,
Кождий гріб стоїть, немов сторожа.

Кождий зойк і кожда капля крови
Молотом важким валять в окови.

Розлетять ся, хоч були-б зі стали
Жертвою життя ви їх пірвали.“

О сумний, сумний, ти наш привіте!
Деж ті дзвони, сніви, квіти, діти?

Надлетіла хуртовина
З опівночи,
Осліпила блискавками
Наші очі.

Надлетіла хуртовина,
Збила квіти,
Ніби вієць розігнала
Наші діти.

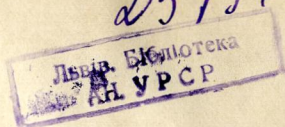
Радоб серце, радіб груди
Засьпівати,
Так в ушах нам вічно грає
Гук гармати.

Горло наше, мов кліщами
Жаль стискає, —
На ту пісню мова людська
Слів не має.

Ой заграйтеж на дзвінниці
Срібні дзвони,
Най лунають аж до неба
Людські стони.

Най лунають аж під хмари
Ваші звуки,
Най почує Господь в небі
Крик розпуки.

23 796

Чом-же, дзвони, мовчите ви
На дзвінниці?
Подивіть ся, наш князь знова
У столиці.

Наш владика, гордість наша,
Наша слава,
Не пропав Він, не пропаде
Й наша справа.

Замість дзвонів відповіли
Глухо мури...
Вітер гойдає на вежах
Тільки шнури...

— — — — —
Дзвонів нема? Най дзвонять серця в груди,
Мов в озері ті потонулі дзвони
Прийде пора, народ з глибин добуде
Батьків своїх зітхання і проклони.

Добуде їх і на дзвінниці слави
Зависить гень під хмарами, високо,
І заніміє з дива кат лукавий,
А звеселить ся праведника ока.

Прийде пора, прийде колись година,
Буде там муж, де нині є дитина,
Буде там меч, де нині тихе слово,
Були ми вольні і будемо знова.

Були ми вольні і ходили в славі
Понад Дністром, Дніпром і синім Доном,
Були ми білі, а будем кєржаві,
Були тугою, а будем проклоном.

Проклоном всего що марне і хоре,
Що поганило заповіді божі,
Клади ми слово тихе на сторожі
Поставмо силу, чей вона поборе!

Тоді той дзвін, великий дзвін,
Могучий голос люду,
Від Сяну аж по синій Дін
Віддасть Тобі привіт, поклін,
Поклін для Твого труду.

Для труду, що з долонь благих
Спливав на люд бездольний,
Для ума, що в часах грізних
Шукав нових доріг трудних,
Щоби народ був вольний.

Для серця того, мов хрусталь,
Для вдачі, нїби криця
Колись Тобі в далеку даль,
Від скіль Карпат до Дону фаль
Побіди піснь поллєть ся!

* * *

Простиж нам нинішній наш снів,
Прости сумні привіти!
З побитих тучею лугів
Народ Тобі вінок цей плів,
Й слеза на квіттю сьвітить.

Богдан Лепкий.

0,15
(1886)

P
A 3539

יב 3539